

Painting as Cup

Morten Skrøder Lund is in a rather violent relationship with painting that reaches new heights with penetration of the canvas and 10 liter white alkyd-paint on the backside.

Morten Skrøder Lund
Untitled, 2013
acrylic, lacker, oil and alkyd on canvas
195 x 400 cm

The function of automatic writing is to disconnect the consciousness to let something else appear, Morten Skrøder Lund's approach to painting is similar, except that it is the paint that is allowed to unfold.

The exhibition at Christian Andersen is the newest chapter in a romantic feuilleton about Skrøder Lund, the canvas, the frame and the paint. It all started rather awkwardly, he only painted for example only after he had been running or if he was dehydrated. Per Højholt once only wrote when he had to pee. So it is a classic. One feels excluded (alienated) and is ready to do anything to be invited in again. And it worked; Skrøder Lund started a conversation with painting. Instead of having a purpose for the painting, typically this could have been a story or a motive or a pattern, he tried to let the painting govern what should go where. It sounds contrived, but it can be done – our minds create images and our taste gives us an idea of what we are looking at. It is like this with most images. Only that Skrøder Lund also starts like that.

In the direction of kitsh.

With the roller-blind paintings it became serious for Skrøder Lund and the painting. He took a row of broad black-out blinds, installed them, rolled them up and smeared paint on the stripe on the backside that now faced outward.s And now he pulled the blind down. And up. And down. And up.

Here it becomes rather interesting. Because in all paintings the paint pulled in the same direction, no matter how Skrøder Lund applied the paint. He never touched the front side, he didn't disturb the paint. And they bordered on kitsch. They are simultaneously wild experiments and extreme 'Sofa pieces'. Alike completely free and random as they are manneristic and forced, like something exhibited at a new-age fair.

This paradox he addresses already in the title of the exhibition in Kødbyen. It is called *Hang*. On the one hand it sounds strange. On the other hand it is also accommodating, as 'sofa pieces' are. *Hang* has a wiff the cool, the intellectual and the queer. It looks like a proper art-title. And thirdly it is not in the way, the same way as the paintings not having titles. They can not talk, the dear paintings, no matter how much we embody them. So having a name, they can not. But they can hang. So *Hang* is a compromise, like the kitsch also likens a compromise inherent in the painting being between decoration and an experiment.

There are two paintings in the exhibition. The first is big, 4 meter wide and 195 cm tall. There has been tape on it, that has been taken off, so one can see through to the white of the canvas. Other places the white canvas is left completely bared. And on the top and approximalty in the center, it has been painted with roll. One can see that the 'motive' repeats itself 8 times, so it is a roll with a diameter of 50 cm. The two 'stripes' follow each other, so it must be a rod with two rolls. The colors are primary, freshly out of the tubes of the store shelves. Some of them have mixed themselves a little on the canvas. Some of them have been pressed against or other paintings have touched upon it. In any case there is a strange object on the left side that 'fills well'.

Challenging painting

There is no doubt that painting has its signature and that it has something it very much wants. Skrøder Lund's task is perhaps no longer as romantic, it is more of a B.S. Christiansen-roll he has taken on and challenges. And the painting is in on the game. It is a little dare devilish. A little risky. And Skrøder Lund is curious. What if... So after having painted it with the roll he has turned it upside down, pricked holes in a somewhat regular patter, poured 10 liter of white alkyd-paint in it, like if it was a cup, let it run through to form small drips all over the canvas.

The painting has something musical. It resembles musical scores; there are repetitions and punctuations. And if one reads it left to right it is also dramatic, there is a gentle keystroke in the colors that rapidly unify in a 'lille pen' of gold in the left corner. And finally the stripes give up and fade out. It is an almost 3D-like ending, as it flows out of reality into other dimensions.

When it nonetheless is a painting of a relationship on not just a portrait of a painting, it is because of Skrøder Lund's insecurity and vanity shining through. Particularly within the double stripes. It is almost like when Tal R is trying to rescue a bad painting with a bunch of lines. And then after all not, because Skrøder Lund put the tape on before he started to paint. But one doubts one own capabilities if one applies a decorative trap door already before one starts.

The other painting in the exhibition is of the same size as the roller-blind paintings, 145 x 160 cm. But not at all made in the same way. Here the paint has not been allowed to behave like it wants, in contrast it has a well-intentioned painter behind it, that has tried to push it in all possible directions. Where the holes in the other paintings were the actual challenge of the painting and the canvas, here it is just an addition, a small sweet shortcut to one of Skrøder Lund conceptions. The painting is rather shoddy, purple, grey and brown have been slapped together on the canvas with a sponge of sorts. After that the canvas has been perforated from behind and metal-paint has been poured through and the drips have been polished with a cloth and alcohol until they have turned into small shiny tips. Skrøder Lund has a weak moment, perhaps he is ashamed, like when one rereads beautiful texts one has written in a moment under influence. With a praxis, where everything happens within the paints premises, he of course can't allow himself anything else then to let it hang.

Michael Jeppesen, 23. August 2013

Automatskrift handler om at koble bevidstheden fra og lade noget andet komme til orde. Morten Skrøder Lunds tilgang til maleriet er lidt det samme, bortset fra at det er malingen, der får lov at folde sig ud.

Udstillingen hos Christian Andersen er nyeste kapitel i en romantisk føljeton om Skrøder Lund, lærredet, rammen og malingen. Det begyndte ret akavet, han malede for eksempel kun efter at have løbet, eller hvis han var dehydreret. Per Højholt skrev også engang kun, når han var tissetrængende. Så det er en klassiker. Man føler sig fremmedgjort og er parat til at gøre hvad som helst for at blive inviteret indenfor. Og det virkede. Skrøder Lund begyndte at samtale med maleriet. I stedet for at han havde noget at bruge maleriet til, det kunne typisk have været en historie eller et motiv eller et mønster, så prøvede han at lade maleriet styre, hvad der skulle være hvor. Det lyder søgt, men det kan faktisk godt lade sig gøre – vores hoveder danner billeder, og vores smag giver os en fornemmelse for det, vi kigger på. Det er sådan, de fleste billeder ender. Skrøder Lund begyndte også bare sådan.

I retning af kitsch

Med rullegardinsbillederne blev det alvor for Skrøder Lund og maleriet. Han tog en række brede mørklægningsgardiner, installerede dem, rullede dem op, og smurte maling på den stribe af bagsiden, der nu vendte udad. Og så trak han gardinet ned. Og op. Og ned. Og op.

Her blev det ret interessant. For i alle billederne trak malingen i den samme retning, uanset hvordan Skrøder Lund smurte malingen på. Han rørte aldrig ved forsiderne, han forstyrrede ikke malingen. Og de trak i retning af kitsch. De er både vilde eksperimenter og ret ekstreme sofastykker. Både fuldstændig frie og tilfældige, og manierede og villedede, som var det noget, der var udstillet på en new age-messe.

Det paradoks favner han allerede i titlen på udstillingen i Kødbyen. Den hedder Hang. På den ene side lyder det sært. At hænge i datid. Eller hænge på engelsk. På den anden side er det også lige så imødekommende, som et sofastykke er. Hang lugter cool, intellektuelt og skævt. Det ligner en rigtig kunst-titel. Og på den

tredje side så står det ikke i vejen, ligesom billederne heller aldrig har titler. De kan jo ikke snakke, de kære malerier, uanset hvor meget vi personificerer dem. Så hedde noget, kan de ikke. Men de kan hænge. Så Hang er lidt et kompromis, ligesom det kitschede også ligner et kompromis fra maleriet imellem at være dekoration og eksperiment.

Der er to malerier på udstillingen. Det største er stort, fire meter bredt og 195 cm højt. Der har været tape på, som er blevet hevet af, så man kan se ind til det hvide lærred. Andre steder er det hvide lærred helt blottet. Og øverst og cirka midt på, er der malet med en rulle. Man kan se, hvordan 'motivet' gentager sig selv otte gange, så det er en rulle med en omkreds på 50 centimeter. De to 'strimler' følger også hinanden, så det må være en stang med to ruller. Farverne er primære, frisk ud af tuberne fra butikshylden. Nogle af dem har blandet sig lidt med hinanden på lærredet. Og nogle er gået imod, eller andre billeder er stødt på det. Der er i hvert fald et stort, sælsomt objekt i venstre side, der fylder godt.

Udfordrer maleriet

Der er ikke nogen tvivl om, at malingen har sin signatur, og at den har noget, den gerne vil. Skrøder Lunds opgave er måske ikke så romantisk længere, det er mere en B.S. Christiansen-rolle, han har indtaget, hvor han skal udfordre det. Og maleriet er med på legen. Det er lidt en vovehals. Lidt dristigt. Og Skrøder Lund er nysgerrig. Hvad nu hvis ... Så efter at have malet med rullen har han vendt det på hovedet, prikket huller i et nogenlunde ensartet mønster, hældt 10 liter hvid alkyd-maling i det, som var det et bæger, og ladet det løbe igennem og forme små tapper hele vejen hen over lærredet.

Der er nogen musikalsk over billedet. Det ligner partiturer, der er repetition og punktering. Og hvis man læser det fra venstre mod højre, er det også dramatisk, der er et lille anslag i farverne, der hurtigt samler sig i en lille pen af guld i venstre hjørne. Og til allersidst giver strimlerne op og falder ud. Det er en lidt 3D-agtig afslutning, som om den flyder ud af realiteten til andre dimensioner.

Når det alligevel bliver til et billede af et parforhold og ikke bare et portræt af maleriet, er det, fordi Skrøder Lunds usikkerhed og forfængelighed skinner igennem. Især i tapestriberne. Især i dobbeltstriberne. Det er næsten, som når Tal R skal redde et dårligt billede med en masse streger. Og så alligevel ikke, for Skrøder Lund

satte jo tapen på, inden han begyndte at male. Men så tvivler man meget på sine evner, hvis man anbringer en dekorativ faldlem allerede inden man går i gang.

Det andet billede på udstillingen er på samme størrelse som rullegardinsbillederne, 145 x 160. Men det er slet ikke lavet på samme måde. Her har malingen ikke fået lov at boltre sig, som den vil, den har derimod haft en velmenende maler i ryggen, der har prøvet at skubbe den i alle mulige retninger. Hvor hullerne i det andet billede eksempelvis var selve udfordringen til malingen og lærredet, så er det her mere bare en tilføjelse, en lille sød genvej til en eller anden forestilling hos Skrøder Lund. Billedet er ret fimset, det er lilla, gråt og brunt, der er blevet klasket sammen på lærredet med en svamp af en art. Herefter er lærredet perforeret bagfra, der er blevet hældt metalmaling igennem, og tapperne er blevet poleret med klud og sprit, til de er endt som små skinnende dupper. Skrøder Lund har haft et svagt øjeblik, og mon ikke han skammer sig, ligesom når man genlæser søde tekster, man har skrevet i et påvirket øjeblik. Men med en praksis, hvor alt foregår på malingens præmisser, kan han selvfølgelig ikke tillade sig andet end at lade det hænge.

Michael Jeppesen

23. august 2013

Informasjon

<https://www.information.dk/kultur/anmeldelse/2013/08/maleriet-baeger>